

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **V. K.**, zastoupené JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Zítkova 9, Litoměřice, proti žalovanému: **Finanční úřad v Kolíně**, se sídlem Politických vězňů 423, Kolín, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2006, č. j. 44 Ca 70/2006 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí Finančního úřadu v Kolíně („žalovaný“) ze dne 21. 2. 2006, č. j. 20615/06/034940/0237. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl námitku proti exekučnímu příkazu, vydanému Finančním úřadem v Kolíně dne 26. 11. 2004 pod č. j. 100246/04/034940/0237.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Tvrdí, že krajský soud učinil nesprávný právní závěr o otázce explicitního vyjádření slov „rozhodl s přiměřeným použitím ustanovení § 335 a násl. o. s. ř.“ ve výrokové části exekučního příkazu Finančního úřadu v Kolíně ze dne 26. 11. 2004, č. j. 1002466/04/034640/0237. Toto rozhodnutí správce daně je proto neurčité a tedy i nepřezkoumatelné.

Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

Žalovaný se ve svém vyjádření omezuje toliko na vyslovení souhlasu s napadeným rozsudkem krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu ke kasačním námitkám plyne, že Finanční úřad v Kolíně shora označeným exekučním příkazem na prodej nemovitostí ze dne 26. 11. 2004 rozhodl podle ustanovení § 73 odst. 6 písm. d), odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“) a s přiměřeným použitím ustanovení § 335 a násl. o. s. ř. k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 841 508 Kč tak, že nařídil provést prodej blíže specifikovaných nemovitostí.

Finanční úřad v Kolíně citovaným rozhodnutím ze dne 21. 2. 2006 zamítl námitku proti předmětnému exekučnímu příkazu, když konstatoval, že tento příkaz obsahuje částku nedoplatku, způsob provedení exekuce a označení nemovitostí s odvolávkou na ustanovení § 335 odst. 1 o. s. ř., podle něhož výkon rozhodnutí prodejem nemovitostí může být nařízen, jen když oprávněný označí nemovitost, jejíž prodej navrhuje, a jestliže doloží, že nemovitost je ve vlastnictví dlužníka.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka namítla neurčitost výroku exekučního příkazu, neboť obsahoval toliko odkaz na přiměřené použití ustanovení § 335 a násl. o. s. ř., takže z něj není zřejmé, která zákonná ustanovení byla ve skutečnosti použita.

Krajský soud napadeným rozsudkem tuto žalobu zamítl, když konstatoval, že výrokem rozhodnutí je ta jeho část, která účastníkovi řízení ukládá povinnosti anebo přiznává práva. V daném případě je výrokem exekučního příkazu část, v níž se (1.) nařizuje k vymožení vykonatelného nedoplatku v částce 841 508 Kč provést prodej nemovitostí dlužníka, (2.) dlužníku zakazuje s nemovitostmi nakládat a (3.) ukládá ve stanovené lhůtě oznámit správci daně, zda a kdo má k nemovitosti předkupní právo. Teprve další text exekučního příkazu je odůvodněním. Předmětné rozhodnutí proto shledal krajský soud přezkoumatelné a určité. Ohledně odkazu na přiměřené užití o. s. ř. krajský soud konstatoval, že v jednotlivých částech výroku je konkretizováno, která ustanovení o. s. ř. byla použita; v poučení byla stěžovatelka odkazem na ustanovení § 335a odst. 2 o. s. ř. informována o tom, že daňové exekuci bude podrobena nemovitost se všemi součástmi a příslušenstvím.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. namítá nezákonnost řešené právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V této otázce zdejší soud vycházel ze skutečnosti, že se problematikou námitek proti exekučnímu příkazu zabýval rozšířený senát v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 2 Afs 81/2004 (in: č. 791/2006 Sb. NSS), a v tomto rozsudku zejména konstatoval, že „nutnost soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech daňové exekuce je dána již ústavními kautelami, vyplývajícími zejména z čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Podle čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny totiž z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Přitom již z povahy věci je zřejmé, že provedením daňové exekuce dochází ke zásahu (přínejmenším) do vlastnického práva podle čl. 11 Listiny, a to ve smyslu – podle typu exekuce - zániku vlastnického práva k určité peněžní hodnotě (příkazání pohledávky, srážka ze mzdy) či k movité nebo nemovité věci, k jejímuž

prodeji může dojít. Za daných okolností proto soudní přezkum těchto rozhodnutí vyloučen být nemůže. Další podpůrný argumentační potenciál plyne ze srovnání exekučního řízení vedeného v civilním a v daňovém řízení. Právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích. V daném případě občanský soudní řád v části šesté (§ 251 a násl.) velmi podrobně upravuje výkon rozhodnutí, přičemž z této úpravy vyplývá, že rozhodování o výkonu rozhodnutí je zásadně dvojinstanční (zejm. § 254 odst. 4 o. s. ř.), a že projednání odvolání a rozhodnutí o něm se řídí pravidly tzv. úplné apelace (viz Bureš/Drápal/Krémář/Mazanec: Občanský soudní řád – komentář, II. díl, 6. vyd., C. H. Beck, 2003, str. 1172). Navíc, v těchto věcech o. s. ř. připouští rovněž použití dovolání, tzv. mimořádného opravného prostředku (§ 238 o. s. ř.). Zmíněnému požadavku racionality a bezrozpornosti by proto zjevně odporovalo, pakliže by byl přezkumný režim obou zmíněných typů exekučního řízení upraven procesně zásadně odlišným způsobem, jakkoliv je zároveň zřejmé, že správní žalobu nelze považovat za opravný prostředek proti správním rozhodnutím, neboť představuje nikoliv pokračování v řízení předchozím, nýbrž kvalitativně odlišný typ řízení vedeného před jiným typem orgánu veřejné moci. K tomu je ostatně případné i připomenout, že podle ustanovení § 73 odst. 7 daňového řádu se pro výkon daňové exekuce použije přiměřeně občanského soudního řádu, takže i z toho důvodu se případné úvahy o zásadní odlišnosti obou procesních režimů jeví jako iracionální.“

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že soudní přezkum v těchto případech samozřejmě nemůže zpochybňovat souslednost a logickou provázanost jednotlivých fází daňového řízení. Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku stanovenému samostatným správním rozhodnutím, rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv však již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce. Jak již ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75 (in: www.nssoud.cz), „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.“

Při vědomí citované judikatury je zřejmé, že v nyní projednávané věci stěžovatelka soustředila svoji procesní obranu na samotnou vykonatelnost exekučního titulu, když setrvale namítala, že exekuční příkaz je neurčitý a nepřezkoumatelný. Této argumentaci však nelze přisvědčit.

Jak totiž správně konstatoval již krajský soud a Nejvyšší správní soud se v tomto poměrně velmi jednoduchém případě aplikace práva s jeho názorem zcela ztotožňuje, předmětný exekuční příkaz je označen jako „*exekuční příkaz na prodej nemovitostí*“. Toto označení je dále potvrzeno výslovným odkazem na ustanovení § 73 odst. 6 písm. d) daňového řádu, podle něhož „*daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu na prodej nemovitostí*.“ Ohledně vymezení předmětu exekuce v daném případě tedy nemohlo být pochyb; přesný výčet a označení dotčených nemovitostí je ve výroku příkazu obsažen.

Ve výroku exekučního příkazu je dále výslovně uvedena výše částky vykonatelného nedoplatku (841 508 Kč), přičemž v odůvodnění je podrobně rozepsáno, za které daně a za jaké časové období se tento nedoplatek stanoví. Z předmětného výroku stěžovateli plynou tři konkrétní povinnosti: nařizuje se provedení prodeje blíže specifikovaných nemovitostí, zakazuje

se stěžovatelce (dlužník), aby po doručení exekučního příkazu označenou nemovitost převedla na někoho jiného anebo ji zatížila a ukládá se jí, aby do 15 dnů po doručení oznámila správci daně písemně nebo ústně do protokolu, zda a kdo má k nemovitosti předkupní právo.

Stěžovatelka se mýlí, když v kasační stížnosti tvrdí, že správce daně pochybil, když v exekučním příkazu ve výroku pouze odkázal na přiměřené použití o. s. ř., aniž uvedl konkrétní zákonná ustanovení. Z obsahu exekučního příkazu totiž zcela jednoznačně plyne, že v jeho výroku správce daně nejprve odkázal (mimo jiné) též na ustanovení § 73 odst. 7 daňového řádu, podle něhož platí, že pro výkon daňové exekuce se použije přiměřeně o. s. ř., a v této souvislosti označil ustanovení § 335 a násl. tohoto zákona. V dalším textu však u nařízení prodeje nemovitostí již výslovně označil ustanovení § 335 odst. 1 o. s. ř. a v případě vyslovení zákazu stěžovatelce, aby po doručení exekučního příkazu označenou nemovitost převedla na někoho jiného anebo ji zatížila a uložení, aby do 15 dnů po doručení oznámila správci daně písemně nebo ústně do protokolu, zda a kdo má k nemovitosti předkupní právo, odkázal na ustanovení § 335b odst. 1 o. s. ř.

Lze tak shrnout, že při vymezení jednotlivých povinností stěžovatelky správce daně výslovně označil konkrétní ustanovení o. s. ř., podle kterých postupoval, a exekuční příkaz proto zcela správně nebyl shledán neurčitým či nesrozumitelným. Stěžovatelka totiž z jeho výroku seznala všechny povinnosti jí uložené a tyto jí byly stanoveny zcela jednoznačně a s odkazem na konkrétní použitá zákonná ustanovení. Krajský soud proto postupoval zcela správně, když takto zformulovaný exekuční příkaz shledal odpovídajícím zákonu a rozhodnou právní otázku tak posoudil zcela v souladu se zákonem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu